

Tar Károly

Ü d v .

(felnégyelt versfolyam)

A borítót Håkan Bengtson művének felhasználásával Ruzsa István készítette

Stúdium Könyvkiadó
2000

TARTALOM

Megtartott tízparancsolatom

Jó napot!

Remény
Faragott fájdalom
Nacsakész dala Milarépa előtt
Elkenődött maszat
Kérvén(y) - az *Előretolt Helyőrség*hez
Fel(le)mondás avagy liftnóta
Hármas szonett
Hazug világ
Beszéljünk a halakról
Üdvözet Európából
Három haiku

Serbus filibus

Miénk a Nobel-díj
Leszerelés - (változat)
A smár nóta
Ébresztő
Versteke
Faló
Harcsa-Marcsa
Birka firka

Fogadjisten!

Biztatás útközben
Töredék
Bolyongás a Világhálón
Tisztelt Úr
Hol vagy?
Árnyékkal kiáltok
Pillanat
Meztelen
Non-nosztalgia

Utolsó üdvözet

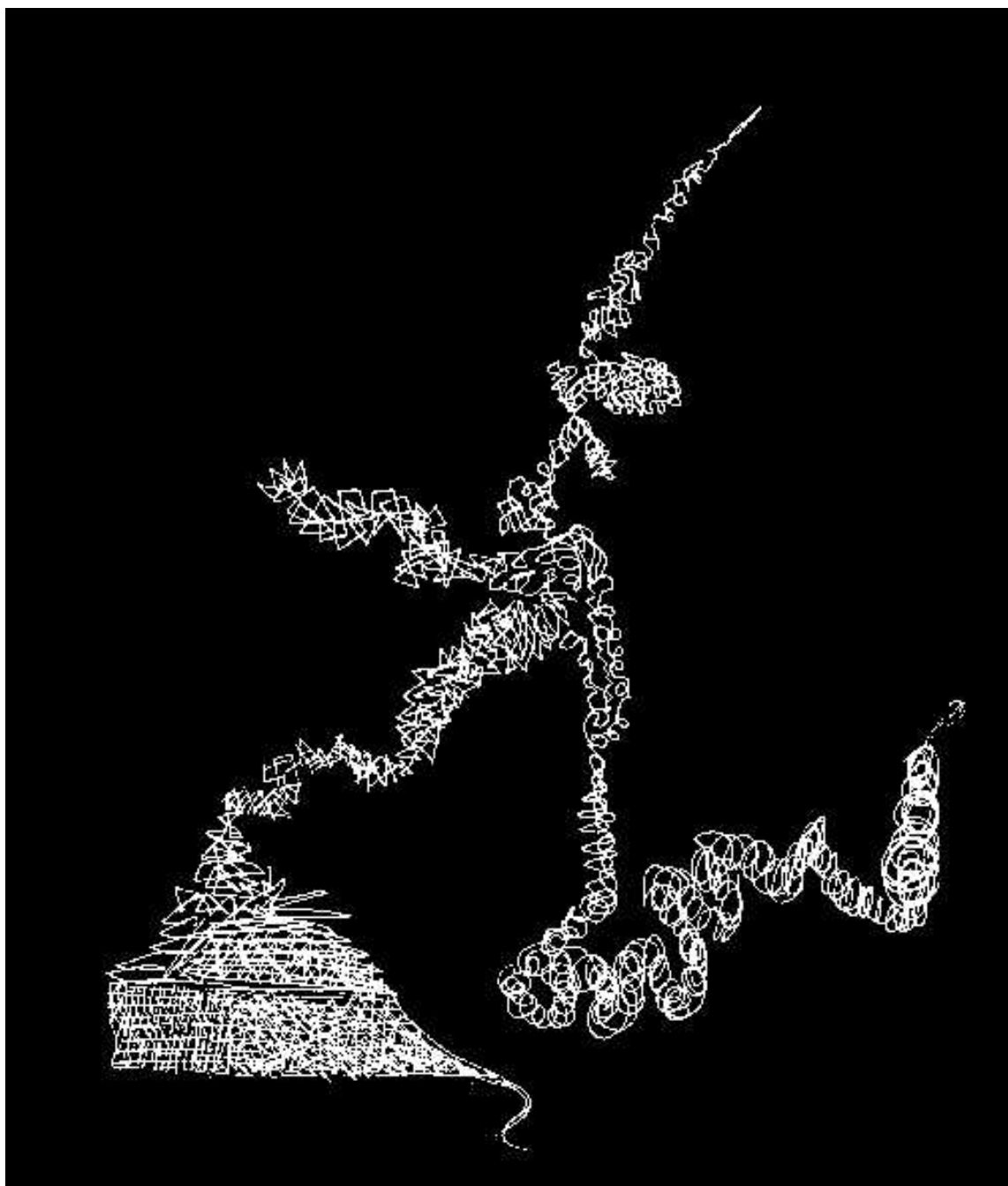
Gyáspárta
A mérget lehelő szikla fölött
Harag nélkül
Elmenőben
Vissza és előre
1 (egyes)
Ezredvégi
Rongyos élet
Aranyvirág
Egyszerű elégia
Gyász

Üdvözet

Megtartott tízparancsolatom

*Megtartott tízparancsolatomat
testem csontkemény táblájára róttam,
lelkem porladásig hirdessen engem.*

Jó napot!

Életrajz

platánfának készültem
s lettem veresgyűrű som
hajlékony ágú cserje
kötve kötözni való
utak mentén gyakori
gyászfekete a termésem
cornis sanguinea
profán társa
sátorozó virágzattal
elélek 50-80 évig
kéregpírba takarózva

Remény

A Bánat partján elnyúlva nyögtem
elrongyolt savanyú lótuszvirág.
Arcom úszott a szennyes árral.
A túlsó parton recsegő ricsajban
sziporkázott az öröm, fojt a méz
s a bolondság a Dáridó-szigetek között.
Már voltam fenn és jártam lenn,
balra tartottak, jobbat kértem:
járni a mindenség útjain,
hogyan magamra leljek.
Önmagából fakadjon reményem,
rend és szellem, remegtető szív-
csobbanások, cikkanó értelem,
minden mosolyom és lélegzetem.
Magam vagyok a kényszerű mindenség.
Kegyelem elárvult fejemnek!
Magam lettem a kegyelmes kegyelem,
nyálas tér, tülekedő igyekezet,
teljesség-vám, boldogságzápor,
korlátolt igazság, igazságmámor,
kipukkadt határtalanság, szándékolt szándék,
erőtlen erő, teretlen tér, sóhajtasvágy.
Vagyok magvát álmodó térvirág,
abszolút zéró, odaadó semmi,
érzelem-mezőn sántító balgaság.
Bizony mondom, magam vagyok
az időszámítás, az imátlan ima,
a magába fordult magatartás,
a szenteletlen szentség, a konok okfejtés,
a cselekvésvadász, a halálcsillagász.
Hajótlan hajós vagyok: átúsztam
magzatvizeken, félelem-folyón.
Hajóznunk kell. Ki visz át a túlsó
partra?! Magamban fáj az
utazás. Kézen fognám magam.
Ki tudja, ott szemtől szemben
álarctalan-e a napsugár?

Faragott fájdalom

Amikor a stoplámpa fényes gombját megnyomtam
és vártam türelmesen hogy vörösről reményzöldre váltson végre
másodpercekbe passzírozottan rengeteg időt loptam
és persze megint rád gondoltam

nyájas emberiség
nyilván nem az összevissza barangoló nyájra
hanem csakis a sajátomra
mert emberiségből ugyebár tetű sok volt a múltban
jórészüik már fenn a magasságosban
mások a pokol fenekén
és szanaszét nyakig érő bűzös gondban
bizonyísten rád gondoltam

és a meglepetésre
ami csakis akkor érne
amikor szobrot állítanék neked
és akkor abban a lámpaváltó hosszú pillanatban
ismeretlen arcod kifaragtam
drága barátom
és így igazzá szépültél mindörökre

az élethű szobor így szólt
bajban voltál melléd álltam
szépreményben izzott szavad
miközben észrevétlen magamról mintáztalak
s mert időm volt bőven
egyre másra faragtam a szobrokat
minden útkereszteződésben

kifaragtam sietve kapkodva apám anyám testvérem
mindenféle jószáganyagból lelki márványból
kifaragtam félelem-életem kiszenvedett társát
reám ragyogtatott tündöklő csillagvályból
barackvirágból
krispány¹ illatából
szemfedőmagasra kúszó cédrusfából
szívbemarkolások lajstromából
szerelem hangzavarából
hálából és halálból
reám hagyott holdtalan éjszakákból
megannyi észrevétlenül mélyülő ráncból
világomvége beteg lázból
berozsdásodott téphetetlen láncból

¹ 1807: Egy rossz iskolulyába krispány virág - Körtvélyfája (Erdélyi Magyar Szótörténeti tár VII. kötet, 618. old., uo. Krispánszínű - szürkészöld)

amikor aztán azt hittem se időm se erőm nincs már másra
s hogy vörösből sohasem vált át a tilalomfa-lámpa
faragtam tovább Michelangelo módra fájdalom-
magasította emlékoszlopokba
maradtunk aztán táncba
szemelteket minket láncba
történhet ez mással is

A fájdalomfaragó tánca

gyere kislány rákászni
megtanítlak pávázni
szírmot bontott az idő

aznap szerda délután
valamivel ebéd után
Michelangelo fázott

sebét is kitakarta
ő is csak elvakarta
szobrot terített rá a szél

miközben leonárdost
álmodott egy mosolygóst
redőn redő lett rajtam

tört pillanatokba tömörítve évek futottak
és sorban szobrokat kellett emelnem családtagjaimnak

fiamét fekete gránitból kemény szenvedésből
magasra igyekvő szálfadöndülésből
titkon ellenünk vonuló üldözésből

sunyi zendülésből
éppúgy mint nyílt fenyegetésből
álcázott és akart felelőtlenégből
ártatlant ért vérmérgezésből

és faragtam a kifaragatlan késhasításokat
bennem sűrűsödő lelki-záporokat
könyvalakban hordozható síroszlopokat
gyászhasította fejfákat

a jobbakat akarásnak
a mégis-megmaradásnak
a rendes feltámadásnak
mindazoknak aki örökké merészen másak
sok barátságos képű vadidegennek
akik sohasem szerettek
akik kinevettek
meg sem vetettek

amikor nem fújtam velük egy követ
s lelkemben másként alakult a magamnak szőtt szövet
s szívemből jött ki ami a számon
hogy álmuk sosem volt az álmom
s ha kimondtam hogy sajnálatosan gyávák
és magukat ajnározó üresedő pávák
ha megvetettem kaparjkurtaságuk
törtető lihegő akaratosságuk
tótágast játszó kivagyiságuk...

ilyenformán a végtelenbe tágult szempillantás alatt
elrettentő szobrászkodásom azóta sem apadt
faragom világom csömör-sivatagját
homokba írom minden rossznak arcát
s mert még mindig rengeteg az időm
sorba veszem rendre minden hű szeretőm
formázom szobrozom a megfelelő anyagot mérem
kitalálom néha kölcsönkérem
hogy hiánytalanul valamennyit emlékezetembe véssem

és nyúltam elsőként a legősibb anyaghoz
nyíltan szeretnék hű lenni magamhoz
génjeimből faragtam ki lányom
és őseimből indult első unokám
szép szóból nagyapa szeretetből
jövőnké alakítható igyekezetből

jussom éppen annyi amennyi
valamennyi tőlem kitellett gesta hominum
lelkem formája művészetdarab
saját különbejáratú gesta hungarorumom
szobraimmal telerakott Húsvét-szigetem
melyet nem láthatott háromszáz évvel ezelőtt Jakab Roggeveen
és amelyikről fogalma sohasem lesz Dänikenéneknek
mert szobraim nekik már semmit sem üzennek
(és nyilván különbek azoknál a kínai katonáknál
akiket koruk százával-ezrével a föld alá plántált)
lehubolt fájdalom-gebék mezőségi éveim légyapírján²
melyet a szégyentelen idő lenget világgrajóttöm és halálom huzatában

² Wass Albert: Farkasverem című regényéből vett hasonlat

hogy akaratom szerint legalább egy napévig³
 hirdetőoszlopok legyen
 kedves barátom
 egyetlen hívem
 embertelen emberiség
 aki nem egészen naphónapja
 rossz szokásaid rabja-
 ként komolyan a tízparancsolatot sem veszed
 elvesztegetett eszed
 heverteted parlagon
 és nemsokára a napév hónapja lejár
 annyi ez mint az idő amely alatt zöldről vörösre vált a lámpa
 reményről háborúra
 világrajöttünket-siratásról kóma-hörgésre

 mindezekből persze készíthetnék mutatós kőszobrokat
 hiszen a *Kolozsvári testvérek* kései testvére vagyok
 szobrász szülők nagyreményű reménytelenje
 tehetségemet a Ref. Kollégium kézimunkatanára
 magyartanára
 igazgatója
 de mézeskalácsos apám
 a bonchidai nagyvásár
 és néhány könyvkiadó szerkesztője is elismerte volt
 de egy szemvillanásra amikor éppen vált a lámpa
 hirtelen az is eszembe villan amit egy öreg székeklytől hallottam
há sze maga törődik - kedves?!
 feleletem azóta is késve repdes
 superkemény szárnyával szempillantás alatt
 törli összezúzza szobrozott szobraimat

 mióta lélegzem sietős az utam
 tiltások vörös lámpája alatt
 állok a velünk történetek mögött
 gombnyomásos indulattal
 és időtlenné faragom minden pillanatom

³ 25 827 földi esztendő, ennyi év alatt járja körül a nap az állatkör csillagképeit

Nacsakész dala Milarépa előtt

Ünnepnapjainkon unottan sercintek a földre.
Szárazon szórakozik a tenyerem.
Téblábolok lélekbeli odaadás-zöldben.
Magányos muszlim magában magasztos.
Nagyvárosi pusztákon rég hullajelölt.
Tibetben hidegben kietlen harasztos.
Magasztos, merre vagy?! Milarépa, szólj rám!
Szivárvány testű, kék-ékszer fia, Jó Hír,
Örömtelen gyerekkorban csilingelő
Lótusz, Békesség Fénye, Tan-védelmező
Ki kibabráltál minden születést, halált,
Selymedből, cukrodból ugye rég kifogytál?

Szól a mantra, szól a mantra, szó zörög
Szól a mantra, szól és újra felpörög
Hare krisna, hare krisna, krisna, krisna
Hare hare krisna hare, hare krisna
Zúg a mantra, szól a mantra, szó hörög
Szól a mantra, zúg a mantra, szól a hanta
Értelmetlen és lepergő lét fölött.

Elkenődött maszat

Elkenődött maszat minden locsogás.
Puhány voltunkból kiáll egy-egy szó
keményen - beleveri nagy jómagát
minden aki hívatlan jóakaró.

Kér vén(y)

az Előretolt Helyőrséghez

alulírott jelentem alássan
magam is voltam katona
húgyköves nikkelszamovár-koma
gyászpártás láрмаfa

rühellem a katonákat
a bevasalt egyenruhákat
a kicsikart parancsot
a vadidegenlégiós brancsot

alulírott elásva jelentem
szürke well well-védelemben
lóhalál *állományban*
lábközömben majdnem lángtalan
az ősök őrségét keresem
előre(el)tolt meszes észhelykeretem
lobogtatnám ha sillámlík
silbakolva alázatosan jelentkezem

Fel(le)mondás avagy liftnóta

Bekaptam, bevettem a fogalmazásgátlót
Pattanj, gyere - gyere szerkesztős Ég
Feszítsd magad, és tedd szét a számat
Hideg ideg rázzon, gyönyörűt dalolj

Csípődobással küldj hitvesi padlómra
Jöhet minden erotikus cifra retorika-próba
Digitálisan persze mellőzés-bilincsbe verve
Elektronikus díványon is szépen bekeverve

Ritmust szuszogva csórén lovagolj rajtam
Lihegj értelmetlenséged mit sem bánva
Megvásárolhatatlan szavam forraszd a számra

Légy velem ló, és légy velem erővel kedves
Hiábavalóan nem tépem többé a számat
Ha majd valamikor már senkinek sem kellek
Kitárom lassan féleszem is a befeléhallgatásnak.

Hármas szonett

félcipő-költeményeket faragott szegényedtünk: leszámítva a haragot
anyám árva lány - tizenhat ha volt

híres városokban kapkodtak érte - a magasságot egyikünk se kérte -
vagyonkáját rokonsága felélte

hetente egy költeménnyel beérte mások istene azt úgyis ránk mérte
az életét nevetve írta s féltve

apám ki ismert kiváló szobrász volt a rög alól életünk csak kibomlott
konok szívű reménnyel hitehót

megváltani akarta a világot utánairamodtam vágyam lángolt
elcsalta egy kiküldött s robotolt

dúsgazdag volt szellemi életében léptem (b)előle magam szögletébe
míg vidéken kóborolt sötétségben

prémes kabátot hordott hideg létben lubickoltam fölös-nyíltságom-rétbe
kökénnyfény gyúlt ki az apám szemében

egyetemre járatta a kabátot gyűjtöttünk sokféle hűtlen barátot
- próbált házasságukon én a folt! -

hová délelőttönként **Gazsi** vitte halálig szerény szobakonyhás hitbe
cipőt utat magamnak és világot

(amíg hálából engem pelenkázott hibáit mondtam: sírig belefázott)
üvegdarabkával faragtam szinte

éjszakánként apám röpcédulázott „Fejcsóváló” szólt: Tar megint pofázott!
anyám lelkemben verset is példázott

ki-ki magát **Kelet Népének** hitte nyíltsággal sokra egyikünk se vitte

sanyarú életre álmot terítve

lapszálen rám néhány verset hagyott sóhajtásukkal akartak nagyot

anyám észrevétlen eltávozott

pesztrám író lett - apám csak halott - maradtam vak szemlélni holnapot

naivan lelkes hitük rám fagyott

Hazug világ

most hazugság
gomolyog ködökben
bennünk is
sűrűsödő nyilallásokban
tódul előtte a félelem
lélegzeni baj
a fényes tüzes gombavirággal jön
vég -
kezdet
reményünk elrepült veréb
a gondolat guanó
erjed
minden
tavaszok nyarak telek elfogytak
talán még az ősz
maradéka
ködöknek
idétlen idő
kútjainkban
kozmoszokban
(magunkban is)
hahó
van itt valaki?!

szítál
lapít
a csend

Beszéljünk a halakról

Uram, a halak
nem beszélnek.
fejet nem,
farkat csóválva
félve élnek
Ár ellen
úszva-futnak.
Nem éljeneznek,
nem tapsolnak.

Uram, a halak
nem felelnek.
Fejet rázva,
térdet hajtva
nem feleselnek.
Cikáznak,
bölcsen
összevissza.
Mint aki a maga vizét
issza.

Uram, a halak
nem vedelnek.
Keserút nyakalva-nyelve
nem lelkesednek.
Egyemberként
egyöntetűen
nem bíznak
minden b(t)etűben.

Uram, a halak
nem értelmes lények.
fejük nem,
farkuk gyönyörű:
csupa lényeg.
Tapsikolva
egyszuszra
várnak
a beígért vízibuszra?

Uram, a halak
nem jók
példának.
Fejük, pénzük
nem kell
emberfiának.
Szavuk, daluk
némán lessük
Miközben
fajtánkat esszük.

Üdvözet Európából

Biharkeresztesnél kiloptam Erdély-részem meggyötört magamban
zsebkendőnyi hegyet maroknyi döglegyet
hajszálnyi elégtételt nacionalista ferdeséget
ökölnyi rosszindulatot ökörnyi hetet-hatot
hajba kapó kamatot kimentaházablakot
idegrángásból habot szívzörej-lakatot sóhajokból kacatot
ősi-hősök-levegőt tolerancia kergetőt
becsületbe betörőt érzelmes tekergőt
ebek harmincadjára holnap tanulságára
otthon hagytam

és átvágtattam
sokszorosán árván soklóerős kerek lovon
repülő agytriciklin érzelemmozdonyon
a megengedhetetlen veszett
sebességen is túl bazdmegmár mérgezett
magyarágát temető önmagával szórakozó
magából kivetkező egymáson lovagoló
élve temetkező férgekkel ölelkező
nagy-anyaországi kutyálkodásban seregestül
zsibbadt kurtakány malackodó
nyelvtársaim trianonokban zsugorított
apámföldjén gázoltam keresztül
elidegenítve értetlenül

jó Kelemen bátyámnál is messze távolabbra
vitt sanyarú sorsom (az ellenkező irányba
kellett nékem mennem) utánam sem marad
senki csak gondolatban *kedves néném* nekem is
a titkokat mélyen rejtő ködszivacsok itt is tova-
gomolyognak sebesen - kék sárga tisztán ragyog
a mértékletes északi világ! van nagypohár söröm
villanymelegben lubickolok hűtőm csordultig tele
kicsinyként jött örömek sorjáznak lakomban
mikrómban velem sisteregve pironkodó dundi csirke pirul

lehetnék kanál a lében: svéd-magyarok között önműködő
remete tenger mormolása bölcsködéseink permete
idegen-hideg világból hazajáró kivagyiskodó-lélektorony
könny-lego ábrándból búsmagyar sóhajkupac
Európa laza emlőin itt meglehetősen jól élek
zsugorodó segélyen társadalomszegélyen
nem adtam csak kaptam besétáltam a készbe
évszázaddal előbbre megalázó kisebbségből
emberséges kisebbségbe simán érdemtelenül

vidáman szörfözöm hír-tele-interneten
cöcörög a modem mocomog a faxom
hangrögzítöm cseveg sok idegen hangon
komputerem dolgos akkor is ha alszom
belenézhetek minden áldott este a zsugorításra
ítélt kolozsvári kicsi *Szabadság*ba
az álmokat püffesztő *Magyar Közélet*be
a világunkat szédítő agyat tépő fájlba
olvashatom sorban kisdéd folytatását
az erdélyi erdőkben lihegő in intenegrum
kapatos prostitúciónak

itt is most is a földszinten nem lakik
más társadalmi kategória alattam
vagyok ki otthon koldul kukában turkál
unottan polgárok közt nincs szava
fürdetem magam süket csendbe-hallgatásom
bére ez (s hogy buszjegyem árából kabátot
vehettem az Uffban s hogy mások előtt szégyellve
ezt rögtön lehazudtam) de rengeteg az ingyen
ingem melyeket kivasaltan küldött nekem
csomagoltan lökve a kukába egy északi szívű
ismeretlen férfi egy sápadtan szőke idegen
aki a jótékonykodást így elkerülte
és hányszor cseréltem bútort mit a fogyasztói
társadalom viszketegségben szenvedő
felfelé figyelő tagja kidobott rádiójával
tévénével együtt mert unta és unja a banánt
és nem veszi észre magát s annyi mindent mi
örökké javításra szorul a körénk ájult ócska jóban

mondhatom fényes konyhán szokásaimat pazarolva élek
beépített itt minden akár a szeplőtelen élet
a kisvárosban az egyetem nagyobb mint otthon
százhuszonhét nemzetiség koccanástalanul lakja
épült ezer éve egyenlősdire a háború két
évszázada sem „kommunizmus” nem dúlta
a busz kívül belül tisztább mint nálunk a patikus
a lazac sem álom itt egyszerűen csak van
és mellé a világ kelletősen palackozott minden-
fajta keserű - édes kedvet szikráztató bora
hajtja magát persze itt is a dolgozó házat hajót
hétvéget szebbet rögeszmésen többet akar
miközben csoportokba trancsírozva eszi
társát a hazáját és magát dadogva felejtő
mohóbbnál is mohóbb svéd-magyar

felzárkóznak és bezárkóznak egykori nyelvtársaim
extra Transsylvaniae non est vita igazát
igazolják és mégis innen csak az látszik
hogy Erdélyben az életnek nincs már java
félve mondjuk ki : jövője sincsen -
itt kékebb az égbolt a zöld sem haragos
tüdőbe való levegő nyugtatja szívünk
és messze hallatszik a rendre épült csend
patyolat pontosság ketyeg a létben
a távolságok egyre rövidülnek de nőnek
a lelketlen emberi lények között
a hatalom már nem a kényelem a szent

a haza innen messze belső-afrikai
brazil-őserdei ausztrál-sivatagi
elzártságban távol belénk zsibbadva
fáj és százszor fölhogad a költői miért
vigasztaló templomaink csaknem egyidőben
tornyosultak és kitántorgott innen is
az ígéret földéjre a századfordulón
több mint egy millió reménykedő
jövőmért most én is kitántorogtam Európába
egyszem lányomból kelt félmagyar unokámért
leszünk játékos kedvvel észben közlekedő edények
ha akad még jó bennem az növelje jó nagyra őt
csizmahúzó nyögésem akaratlanul máris elleste
s utánozza már néhány anyámtól örökölt szép szavam
nevetve munkálkodunk hogy „nem van enyém szobámba”
rendre rend legyen mire édesanyja hasából kinő
a családi vázát szépítő északi szőke erdélyi gesztenye
csipetke fruska kis virág s benne a három betű mit

a hitében soha kopasz apám jussomul rám hagyott
a háromnyelvűség bölcsője magától értetődő
természetességgel univerzális legyen

itt ha úgy tetszik bármikor lehúzó a rozsdás rolót
láttam már éppen eleget: szédült világunk folyton
csak maga körül forgott - és ma viszont hiába
spekulál zihálva népem ott a Kárpátok ölében
importált erkölcsökbe kapva keveredve
Biharkeresztesnél hőköl hanyatt vágódik Európa
kifogytunk immár újra kedves édesanyánkból
basák janicsárok vadak elé ájtatos angol
hidegképpel pénzfüggöny épül s lakat a rongyolt
üres zsebűekre - két világ között határsáv -
ex kincses Transsyilvania: egykor dugványolt Európa
magántermő lélekvilág maradj már magadnak
jövőt evő jómadaraknak! - e század nem szül
több jót nekünk s nem lesz több Mátyás és Bethlen

de mit elvettek a nagyok a kő kövön álló alapot
a következő évezredre valót őrizzük a világban
szerteszét szórva is miként a zsidó az eszét
s éltesse a népet hogy visszajáró gondolatban
téglaként küldjük a reményt: talán az éhesen
ébredő magzat is (mint szikla ha porlik mert
úgy akarja) kibírja sorsát a kemény fagyot
a végtelenül-kész ezer évet

Lund, 1998. november 4.

Három haiku

1.

Utcai lámpa
fényében csillag. Morzsa
fényzúzmarából.

2.

Eszemben úrcsend
csöpög: lelketlenségem
gyűrűzik tova.

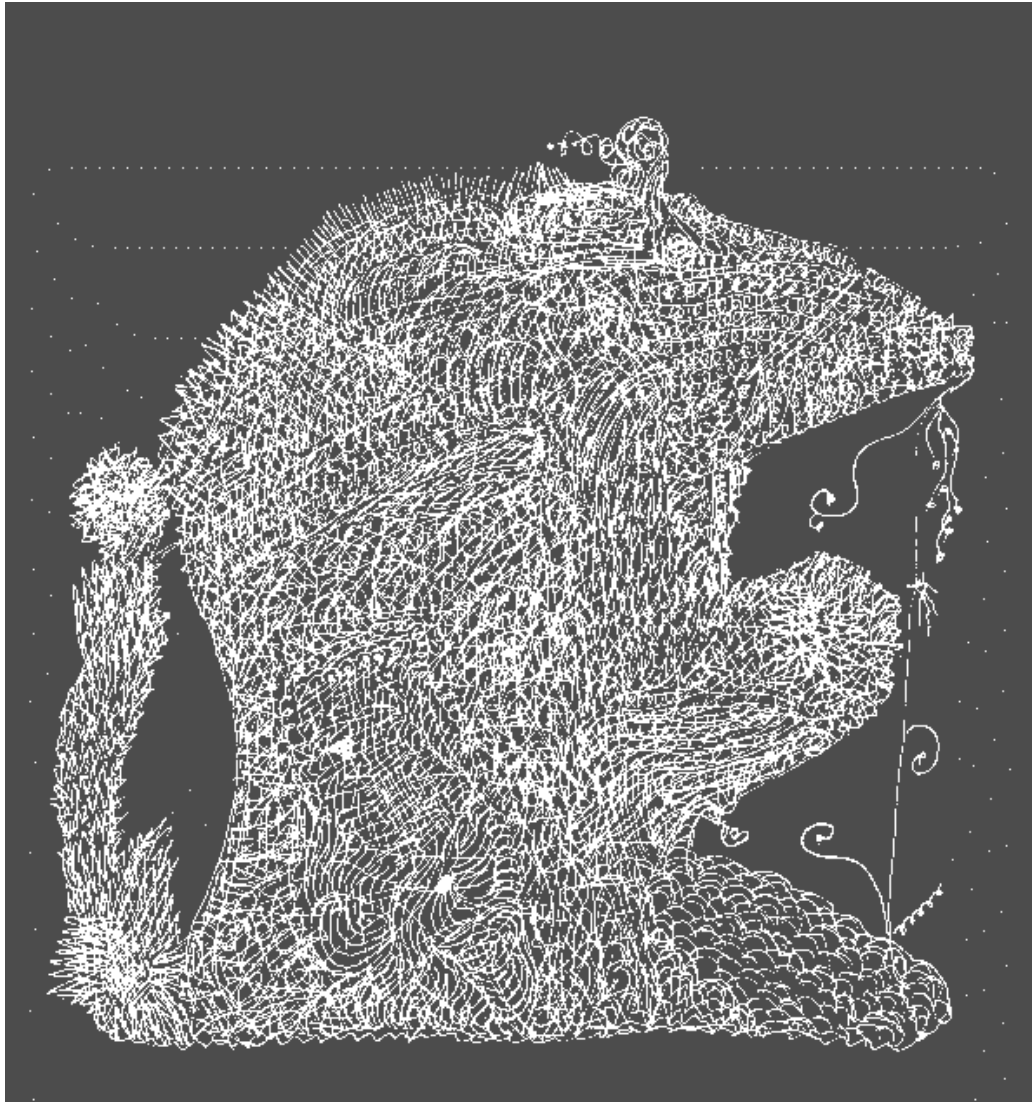
3/1

Hazámban fázom?
Bugyolálj, óvj, melegíts
édes anyanyelv!

3/2

Otthon vagytok a
végtelen nagyvilágban:
az anyanyelvben.

Serbus filibus

Miénk a Nobel-díj

Benjámín Zsolt az unokám:
a sok nagyokost maga mögött hagyva
megtalálta végre a totális leszerelés módját.
A Pápát, Bill Clintont, Tőkés László püspököt
és száznál több más neves jelöltet verve
még az idén elnyeri bizony a Béke Nobel-díjat:
ma reggel is válogatás nélkül megette mind
tányérjából az összes katonát!

Leszerelés-(változat)

Emma Margit Tar-Bengtsson, tudod mit?
Végezzük el végre a totális leszerelést:

**edd meg szépen,
edd meg szépen,
kapd be sorban,
edd meg mind**

az összes katonát!

A smár nóta

*Így mulat egy magyar úr
Amikor éppen nem fűr
(Mondóka)*

*Ne hagyd el soha, aki néked libád,
Hisz téged sem hagy el számtalan sok hibád
(Tarka Roly: Tangó)*

Skandináv-magyar reminiscenciák a „Már mi nálunk, babám” és más hasonló mulatós nóták dallamára, valamint csujogatások, ujjongatások és csúfondáros sóhajtasok.

Kiment a ház az ablakon
Velem maradt eszemasszony
Cúgot kötött a hasára
Statisztikát a farára
Úgy ballagott a nászágyba

A leboruló szivarvégít
Csókolom a szíved szélit
Répa retek bögyörő
leányokban gyönyör ő
Lokniban van a haja
Szebb mint a vasorrú baba

Strófa!

Lundba löttem Jötebojból
Egyet a kishatósugarúból
Lett is észt is ria dalom
Vé alakba liba halom

Zúg a nádas, szakad a szád
Kárhágóba megy a csapás

Szar a jevó, sokszor tizenkettő
Süket mennykő mind a kettő

Kis nyulacska pöszte jöszte
Tavaszi lé megfüröszte-e?
Rémszarvaska jerde jerde
Svédmagyarnak Tongajerde (Tångagärde)

Lári-fári meg kell várni
Frissen jóóó a csók
i
A tangó is még kapható
Egész éjjel rakható
ha kiki

Johny legyen a legyem
a hegyen a begyem
ki nem állom
hogy megint csak álmom

Az ember ha béna és léha
nagyon is senki
milyen jó mégis a habos
sütemény-vekni
Lihegő költemény
van az ő tetején
jaj de jó a babos
korai vetemény

Piros vér foly a ruhámon
Mosásakor majd megbánom
Hő nagy uram, vadnagy uram!
Mi fáj neked édes utam?
Lehidegültél a létben
Lefeküdtél vele tétlen

Száz szál elemlámpát gyűjtsál
Fényözönben verset furcsálj
Kiblablagjál a vásárba
Esnél bele a bélsárba

Nesze neked teknő s
béka
Hallom vámra ment egy véka
Szia világ é

ss

öt pá

linka

Hol végződik Hungária?

Sellők árnyán jöjj s kerhülj velem
Sze (l)ök vad vak madonnám
Nosza cserdi, de repüljtelen
Majd csak bebiztosít
A hangyaszerelem

Mikor mentem Pestre
Csütörtököt lesve
Utánam kiabált
Egy lagom⁴ menyecske.
Adtam neki egyet a magányból,
Gyomorerősítőt kutya-fából.

Hetvenked(t) tő kék szemfedő
Száz szál gyertya sár(ga)lepedő
Beugrom a hamvvederbe
Kék a nótám így keverve?

Piros, piros, piros
Va(ll)jon: hány is az a piros
Hede!

Piros port szí(d)tam
Az estve
Az kell nékem, az kell néked
Aki aztat keverte

Hede!

Most kezdődik, most edződik
A lánc
Raksza, de rakassa
Nincs annak semmi baja
Ha most kezdődik, hol végződik
A pác?

Már mi nálunk bá bám
Mar mind nálunk ahány
Ez jött rászokásba
Keverik az embert
Szétverik a rendet
Patyolatos gyászba
Fölmennek a lányok
A nők tetejébe
Lerázzák a jogot
Ha férfi vagy fogod
Egyenkötényedbe.

⁴ *éppen jó* értelmű, lefordíthatatlan svéd kifejezés

Átalmennék, de nem verek
Senkit tönkre
A hídon, ladikon,
De nagy titkon.
Ott lakik a, de hol lakik
A szeretőm, a vadludam,
Az én golyvás galambom.
Ott lakik a háremben
Az egyedik (r)ut cában
Piros csizma, csinos izma
nyílik az udvarában.

Lármás loknit szerel a hazám
Szeret engem most is igazán
Párnás hagnid hadd kutatom fel
Csak a házat sose adjam el.

Mert!

Szép a morzsám, nincs libája
Csak egy picit tipegős a házsártja
De hiába, ha hihi bája nincs néki
Vagyok én, s a kénye-kedve vidéki.

Hede!

Rég a rózsám rém himbálja,
Csak a csicsit csicsegősen csáválja...

Ácsi!

Bácsi, kell a végét rázni?
Mélyre minek ásni?
Magyarkodva fázni?
Magunkat felrázni?

Ni-ni ni-ni ninini
mi mozgott a mi lógott a
ki spórolt a
ki handabandázott a
ki kivagyiskodott a
talpig ki égett a
csipkefodorban?!

Hede!

Ment az eszem, tudom én azt,
jön a banbám, eszem én azt...

Mácsi!

So(r)se halunk meg

Ébresztő

Benjámín, az unokám,
négy éves holnapután,
észjárása hogyha van,
kinevet ám boldogan.

- Emlékszel - kérlek szépen -,
mikor nagy voltam régen;
vagyis most is nagy vagyok,
mert cukorkát is kapok,
és jó vagyok végképpen,
a könyveket nem téptem,
megeszem a galuskát,
nem cibálom Annuskát,
fürdöm, alszom magamtól.
Ugye te sem haragszol?
Kicsit később még alszol...
Ha az élet nem hajszol.
„Reggel van már! Vasárnap!”
- szóltam édesanyámnak.
Megkérdeztem: hány óra?
„Négy” - mondta csodálkozva,
és alszik, mint a bunda.
Pedig a születésnapom
jön, és én azt akarom...
kijavítom: *szeretném*,
legyen jó nagy szerencsém,
ajándék és nagy torta,
olyan nagytata-hozta.
Legyen még csodálkozás:
Ki látott sós pálcikát?
Éppen születésnapon
firkálást a plafonon,
fagylaltot a díszpárnán,
gyorsvonalat a járdán.
Hadihajót homokban,
óvónénit romokban,
kiskutyát futballpályán,
jégkockát fenn a kályhán,
makarónit pumpában,
sötétséget pohárban,
rendőrkocsiban macskát,
tányérban rút kacsácskát?

- Bizony, minden érdekes:
madár is, ha énekes,
krokodilkönnyben derű,
zöld a csillag s kék a fű,
sültbanánon a rántás,
bábszínházban kiáltás,
tányér helyett tekenő,
cukorkán kis keszkenő.
- Mondom, minden érdekes;
rögtön itt van már az est...
- Ha mindjárt nem is felelsz,
de kelj fel és szaladjunk:
hadd lobogjon a hajunk!

Versteke

Tekintélyes tekintet
Pillanatot megihlet
Pillantás a pillámról
Hétköznapon átlából

Könnyben úszik elpilled
Sanyarúságom viszed
Egyszem magam szemtanú
Életem mily szomorú

Teke-szemem teke-szám
Teke-világot kíván
Teke-világ gömbölyded
Idő gurul fölötted

Faló

ha lehet
ha lehet
itt
és most
és már
föld felett
éj előtt
rossz fölött

igen
és nem
ha lehet
ha nem lehet
mindig is
csakis
csakazértis

Harcsa - parcsa

Marcsa arca
Harcsa-parcsa
Ám a bajsza
Kicsit kajla
Szarka farka
Tarka-barka
Marcsa arca
bajusztalan
harcsa-parcsa

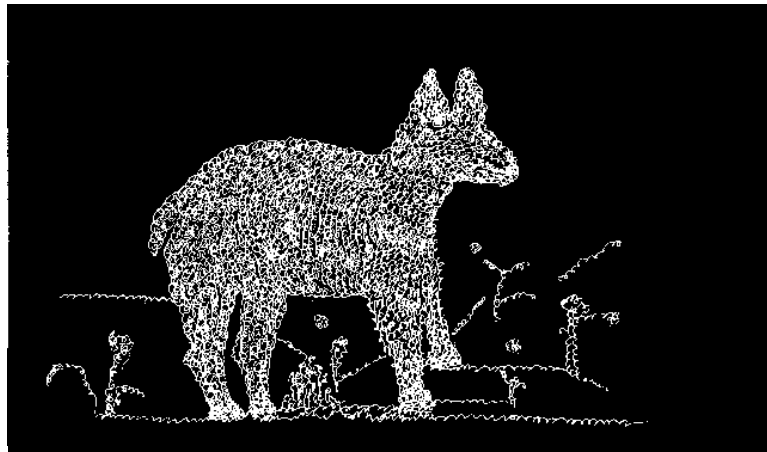
Birka-firka

irka firka
firka irka
benne birka
s firka nyírfa

cifra nyírfa
irka birka
cirka pirka
szarka-firka

pirka birka
cirka pirka
cifra szikra
irka nyírfa

a sok firka
se nem birka
s nem nyírfa
hanem szikra

firka birka

Fogadj isten!

Biztatás útközben

Takaróm alá bújnak
- Mire jó ez a játék?
Ki küldte ajándék? -
Lumbágós, csikorgó évek.
Hagymaréteges rendszerek.
Hegesztőlángos utak.
Fortyogó mágneses levek.
Izgága kérdőjelek.
Emeltyűk némaságba:
Gyomrában visz a bálna
a Holt-tenger árkába.

Kérdőjeleket nem zabálsz!
Felkiáltod rá jeled!
A valóságot ne feledd:
Az emberség nem jeltelen
pont a fekete lyukban!

Töredék

Kezdetben teremtetem a véget
az egetlenséget
a világtalan világatlanságot
a lélekpusztaságot
és látám a sötét megfér a sötétebbel
beborítám a földet kietlenségemmel
teremtetem aztán jeltelenséget
füvetlenséget fátlanságot időtlenséget
és csillagatlan éjet
megalkotám a madártalanságot
mímelém az állattalanságot
kidolgozám a sokasodástalanságot
egyéb baromi baromtalanságot
a nemtelenséget és a homokosságot
s bár látva hogy semmi sincs jól
fennhangon szóltam: **jól van**
(ki)csinálám tovább szótlán
teremtve áldástalanságot
mindenekre terjedő tanácstalanságot
és végül teremtem fordított képtelenségnek
a saját képemre az Atyaistent
irigységből nem adtam társat melléje
csak fiat hogy kiszenvedjen érte
és lett áldástalan sorra minden
végül maga a meggyötört öreg Isten
birodalma nélkül naptalan vásártalan hitetlen
mert bizonyíthatatlan és hihetetlen
sok halált halt halott

bűnbánatra immár képtelen vagyok
befejezni sem tudom teremtő alkotásom
magzatvizemben fürdetem boldogtalanságom

Bolyongás a Világhálón

A világhálón bolyongva-forma
belebotlottam némi csillagporba.
Maréknyi sziporkában vétlen
jelen volt maga az Úr az égben.
Lehívtam rögtön a képernyőmre,
jött bölcs szöveggé töpörödve,
picit a magam képére írva,
de a magyart már alig-alig bírta.
Englisül társalogtunk hát egy keveset -
inkább amcsiul dőlt belőle a szeretet.
- A magyarok Istenét vártam régóta...
- Hol van az már?! - szólt lelombozódva.
Nem fenyegetett, nem okított hitet lihegve,
felszívódott apránként, vissza az Internetbe.
Félnem kellett volna a hármas igazságot?
Bebolyonghatok magamnak egy újabb világot.

Tisztelt Úr!

Mi, akik most itt élünk,
jöttünk akaratlanul,
de élni félve-félünk.
Tisztíts zavarunkban:
Vár a bús halál.

Tanulságos életünk
nem több: annyi meg ennyi...
Pokolra is lemegyünk.
Titkunk felé kell menni:
Miért a halál?

Kerültük a lényegét
- kikoptak ép napjaink -
félszünk még nem felelet.
Prédikálják papjaink:
Csak *átmenet* a halál!

Jöttünket ránk nem bízták.
Tudatos bár világunk,
s napjaink remény-tiszták,
készakarva kiáltunk:
Most kell a halál!

Tisztelt Úr! Hallgass végig.
Szabadságunk hazudtad?!
Szavunk fölszáll az égig;
de te felénk mutatsz csak:
Irány a halál!

Halni tanulunk, halni;
élni egyre nehezebb.
Halált habzsolva falni,
ennél mi sem terhesebb -
(Várvavárt halál!)

Hol vagy?

álmban a bibliában jártam
Havilahból aranyat hoztam Bdellion és Onix követ
a Pisonban lazacot fogtam friss rózsaszínűt neked
gyümölcsöt szedtem hamvas érett gyümölcsöt
a jó és a gonosz tudás fájáról
pedig tudod hogy nem szeretem a zöldsége(ke)t
bizony nem jó az embernek egyedül lenni álmában
Minek Nevezzelek lesz a neved
ha majd magam mellé megteremtelek
mielőtt meghalok ígérd meg:
nem szégyelled (m)esztelenségeimet
a kertben az édenkertben eldobhatod majd
divatosan csipkés fügefaleveled

Árnyékkal kiáltok

Most akváriumban élek:
egem tiszta vízszint.
Nyitom szám szaporán,
hangtalanul,
lenn a moslékos mélyben
s fenn is
mikor a kozmoszba emelem
lapított fejem.

Néha néma örömök buborékolnak.
Gondom lerakódik,
ahogyan a szürkület,
a hülyítő mész az agyban.

Eszem, melyből kiszívták a nedűt:
semleges anyag.
Telítődik medrem,
magam is belefekszem,
emelkedem is.
Belém rozsdásodnak a szavak:
mondani akartam valamit.

Vörös daganataim úszkálnak.
Véres hályogfüggönyeim mögött
felleg vagyok.
Mit visz a víz?
Kín-hínáros gomolyagot.

Pillanat

amíg pirosról zöldre
váltott a lámpa
pillantásunk összeért -
szerelem: szótlán tiltásból
lobogó remény
mindeneket átütő
simogató fény

mágnesem lettél hirtelen
a zebracsíkok összeérték
báránylevélként
érzések gomolyítottak feléd
csüngtél szememen szótlánul
űrhajósebességgel
hús/vér keménylemezen
végigfutott eszméletlen
néhány évtizedem

és vállalt szerződéseim
önműködő parancsaira
váltott rögtön a mágnes
üstökösök suhannak el így
egymás mellett
magamban magunkban
maradtunk két külön világ

szikrázott körülöttünk
a tehetetlen levegő
tetőt nyaldosó láng
örömet befelé rikoltó
vágyeső mámorvirág
hiányod nyilalló zápor

memóriánk szemétkosarából
még előhívhatnánk magunk
törölhetetlen pillantásod
örzöm végzetemig

Meztelen

Nálam felhőgondok járnak
Szememtől nem kék már az ég
A szád nem kell már a számnak
Holnapom vágya elszállt rég

Szerelmem kongó koporsó
Simogatásom tetszhalott
Agyamban gubancos orsó
Rádgondolásom meghatott

Kháron „kocsijának” fékje
Nekem hiába csikorog
A megállók félő népe
Halált hiába vicsorog

Rajtam nem fog az éjszaka
Életem fele csupa fény
Cikkanásom négy évszaka
Hazugnak hazudott remény

Non-nosztalgia

Persze hogy nem a fenyők, a szőke vizek
és a szürkeállományomba hajló hegyhátak,
a belvárosi Görögtemplom utca elfelejtett
tenispályája, a Királyhágó mögötti városszél,
a lüktető kötornyokon bóbiskoló kakasok,
a szívemig repedt harangok félénk kondulása,
dicsőség- és értelemtanodáink méla málladozása,
ősi gyökereink pora, és a padba vésett lánynevek
nyugdijas korig bizsergető bioenergiája,
a sétatéri levegőben lebegő lihegéseink.
a barátok suddogássá halkult kiáltásai...

És a betonba torzult szürke Házsongárd
jövőtlen öröknyugalom-ígéréte sem!

Honvágytalan immár a kincses város fia,
hat évszázadig gyűjtött hamuba-sültjeimet
keserű falattá nemesítenítette egy emberöltő
elembertelenedett számos díszpéldánya.
Díszpintyek, rekedt ebek csaholnak
minden maguknak emelt Fellegváron.

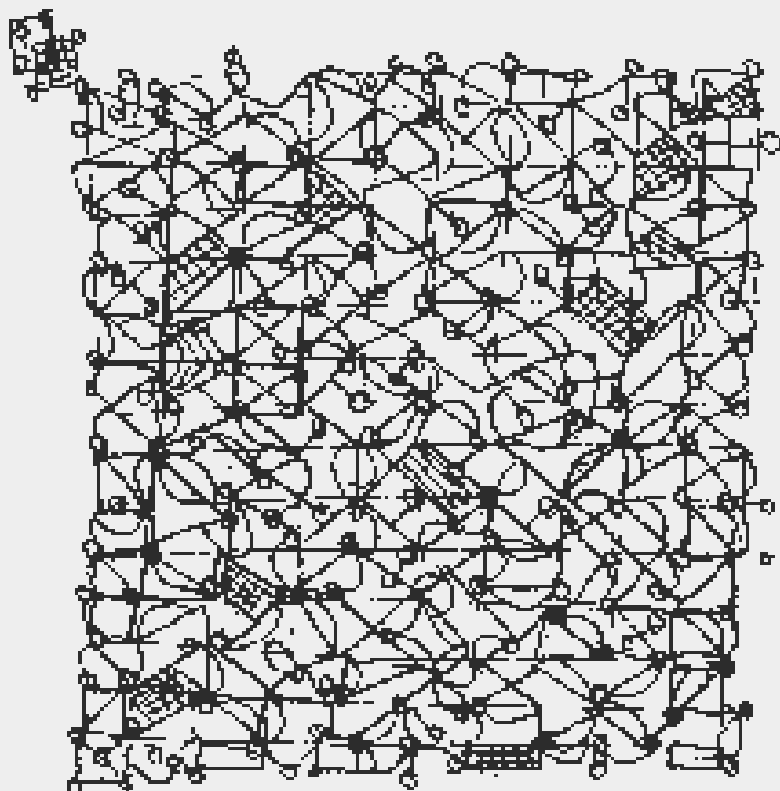
Vége. Percenkénti légvétel: 15. Pulzus: 60.
Nyugalom!
Könnycseppet se morzsoljon a hideg tekintet.

Nem a táj, hanem a kortársak, az elvtelenek.
Az arctalanná sápadt emberek tekintetéből
nem serken hazahívó vágy.
Nem, nem a tájba rótt emlékek...

Hol a lélekkelesztő szeretet? Honvágy!...
A guanó lepte erkölcs mély gödreiben
a por, a kosz végleg belepte az érzéseket.

Makacsul hazajáró lélek, ne nyüzsögj hiába!
Gyűrött gyászt zabál Reményerdőelvén
a szülőházától megfosztott ezredvég.

Utolsó üdvözet

Gyáspárta

Elment a fél felem
Helyemet nem lelem
Fél ember *felet* ér
Felesleg - csupa dér

„Párosan szép az élet”
Szomorúan ért véget
Páratlanul pártalan
Búbánatom hasztalan

Párolog sejtjeimből
Vágyverte verseimből
Párás szemmel szemlélem
Tőle szépült emlékem

Félpárnámon hideg hely
Holt örömvirág-kehely
Özvegységgel párbajom
Öregségben pár dalom

„Egyre egyet tehetnél
elégtételt vehetnél”
„A Nagy Egyet számolom
Egyedléte száncalom”

Talán a legszegényebb
A lényegtelen lényeg
Magában él körözve
Páratlanul örökre.

Emberségem párjául
Kimegyek a világbul
Kimegyek majd egyedül
A boldogság elkerül

Születhetünk párosan
Élhetünk is károsan
Pártalan és parttalan
Halálunkkal hangtalan

Így is úgy is áldozat
Olykor csakis kárhozat
Húsbavágó eleven
Seb vagyok félfelemen

Hátralévő napjaim
Nekem már a csönd is kín
Sanyarodó időmben
Gyászvigasság fölöttem.

A mérget lehelő szikla fölött

Pálfi Mircsának

Tulipánesőben virágszivárvány fénylik
a mérget lehelő szikla mögött.
Szenvedéseinkből fontad kifogyhatatlan selymed,
kimérhetetlen irgalomcukrod kevés nekünk.
Az égi Lótusz ligetében fénylesz végtelenül
Minden idők Buddhája: Ezer Levelű Lótusz.
Van még számomra mondanivalód?
Miként kerültél közénk kicsinyke szépfiú?
Magasztos! A végtelenből visszafelé jövet
ismét mi vagyunk a kurta köntösűek?
Légy a csönd, légy magad a béke.
Értsd és éld tovább az életet. És légy szabad!
Felfénylesz egyszer értem és velem ismét
a mérget lehelő szikla fölött.

Harag nélkül

Társamnak én sem neveznék.
Magad gyújtottad magad
hűvös ideghalomba.
Nem toleranciából élek.
Vagyok mint minden ember:
tisztelettéljes másság.
Vad idegenség, langyos imádság -
Neked már „lidérces messze fény”
s a kicsinél kicsidebb remény.

Elmenőben

magamra húzott takaró
kérdőjelem már halott
agyam sem ver rá habot
múltam alatt fekszem

kikandikálnom nincs miért
lehettem volna léha is
kongó kobakú béna is
a jövőt el nem érem

össze sem raktam jómagam
lelkemre nem ragadt öröm
másokhoz sincs már sok közöm
kit érdekel? nem engem

ha fal utánam nem marad?
nevem kőműves kelemen
a nyugtáimat sem lelem
földben asszonyom pora

Vissza és előre

Sőni Erzsinek

Virágom virágom
gondom lerágom
kezem lábom
s az életem
ami volt: félelem

Már csak fél elem
hiányzik a zsebrádiómból
talán majd hallok Rólad
futólag utólag

Most már nem is bánom
hogymagamban sincsen
egyszálszép virágom
sem egyszál kép-kincsem

Hejhaj csupa baj
minden cifra bajom
majomröhej vagyok
lenyalt ész-ablakon
ki-ki ki-kinézek
érthetőség nem kell
senkinek már méznek

Gyógyír-réteg-irha
magja illat mirha
magamban magmagam
alkalmacskák rabja
akaratom hamva

Levágтам virágom
elapad világom
anyatejből álmom
halálomért fázom

Piros pipacs
vén és ripacs
mindent hagyok
magam vagyok
hátra hátra
ábránd ábra
Vissza és előre
hátha delelőre
inkább alkonyatra
maradjon holnapra

1 (egy)

jó volna egyszer legalább egyszer
együtt álmodni nem én
álmodnék veled nem te
álmodnál velem hanem együtt
kromoszóma-pálcikáinkban
is szorosan összesimulva
amikor te nem vagy már
külön világ csinos doboz
és én sem vagyok csupán
a magam titokdoboz
hanem egyetlen nagy titok
te bennem és én benned
egyszerre mindketten az
ismeretlen kívül és belül
és fájdalom nélkül lassan
zuhannánk egyre kisebbedve
angyalhajas messze-végtelenbe
bársonyos szerelemlyukba

szólj ha akarod tiéd leszek
hidd el te az enyém

1 (egy)

Ezredvégi

Hiányzom, tehát vagyok.
Nyitva hagyott ablakok
a szívemben.

Lenne persze a jelen...
Sokan lennének velem
a réteken.

Virág nyílna a számban.
Lehetnék forró lázban
az eszetek.

Szerényen, nyilván mosolyt
szülnék ugye, vagy *oszoljt*,
vagy tótágast.

Most egy vagyok az egyben.
Sűrű rács a lelkemben
a messzeség.

Ezredvégi redőkkel,
s a sunyi vámszedőkkel:
semmik tükre.

Rongyos élet

Nem bírok már
a túlerővel
a pergő
villámló idővel.

Tágítanám
minden percem
mutogatnám
magam s merszem.

Máskor ásítózó,
várva várom:
ne ócska rongyként
bármilyen áron.

Aranyvirág

*„ne hidd hogy az lesz
ami lehetnél
szaros újonc - vagy egy rühes
reményű entellektüel*

*a képedre van írva:
egy kis masírozás
s a sarkadból genny robban
apád anyád mire megérti
belerokkan*

(Lászlóffy Csaba: Rekviem T. Zs.-ért)

Új életet, mondtad
egyetlen maradékunk
áldott állapotára.
Négy esztendővel
a félszabadság
érkezése után

- EXTRA TRANSYLVANIAE -

nyilván férges
országunk acsarkodó
„magyarátkos”
mieinknek
háta fordítva
végül.
Mérgezték agyunk,
vérét fiunknak,
gerincvelőd.

„Szentem aranyvirág⁵” -
bámulta szépséged
halottas ágyon
szobatársad,
nem hitte korod.
Intettél
elbocsátó búcsút,
keserű könnytelent.
Kóma
előtti mosolyod
nem pénzleső
orvosodnak szólt,
csak úgy

⁵ *aranyvirág* - Margit virág népies, régi kifejezéssel

világnak,
életnek,
nyárnak,
rút reménynek,
s nekem talán...

Látod
megcsaltál
így, s újból
rossz régi lett
minden.

Kezdtük s folytatom
a halált,
porod a Házsongárdban
melengetőn ráakódik
fiunk csontjaira.
Nekem is nehéz
a föld, hát még
neked.

Örömünk kihűlt,
költő barátunk igaza
- sorsunk -
ó jaj!
beteljesült.

Egyszerű elégia

Baba halálakor

Héja-ember, héja-lét:
hétköznapi világ,
életem rút pusztára,
hiányzik a virága.

Héjla-komból héja híj!
Magas kortól messzire...
„Zsákmányomért ne sírj,
ne gondold már semmire.”

Héja mint az avaron...
(Felejtsd el már örökre!)

„Köreid nem zavarom,
emelkedj föl körözve.”

Lent a lenni lengedez -
életünk zárt hengere.
Fönt a fenség permetez -
elmúlásunk menthet-e?

Ha értjük a világot
felülemelkedetten:
élvezetünk világol
észok-elégedetlen.

Ki ment el és ki maradt
teke-töktekervényben?
Kiderül a Nap alatt
a sűrű sötétségben.

Félni félő feleim
(mikor hagyjátok abba!)
a halálnak telein
öröklétnék ki rabja?

Porhüvelyünk porfészek-
váltat mi meghaladtuk.
Végtelennek mért részek
világ ha szabdaljuk.

Fél szemmel és fél füllel
látjuk, halljuk életünk.
Fél lábbal és fél kézzel
fogva fogjuk végzetünk.

Miként egy az egyre megy:
két fél kell az egészhez.
Gondolatunk hegyre megy
s jut az ember eszéhez.

Fél agyam és fél szemem
a másikkal eggyé sül...
ha a hitem nem hiszem,
a dogma sem teljesül.

Fölöttébb a fej a fő:
emberközpontú világ...
Évezredek: szemfedő.
Mindegy: észérő, virág.

Virágvoltunk világa
földgömbünkön vérekes,
egyre gyorsuló lába:
őszpatinás, észderes.

Körtáncunkban kanyarog
forgó korban, koromban.
Sanyarogva fanyalog
piszkos kor-por porondban.

Isten szeret, nem szeret:
egyre megy. Úgyis minden
utunk KÓMÁBA vezet,
tagadjuk bár önhitten.

Gyász

ő ölel
kő ölel
kő öllel
ő ölel

öllel öl
kő öllel
ölel
kő öl
öl a kő

kő kövön
ő kő
nő a kő
kő nő

öllel ölel
öllel öl
kővel öl
kő öle
kő hővel
kő ölel
föld ölel

Üdvtan

*Brahman városban lótuszvirág
Halálba csalt szív a testben
Önmagába ment gondolat
Álmaink prizmáján nyugszik.*

*A létnek sűrű szövevénye mélyén
Keresd valót a halhatatlanságot
Mindenható leszel és világteremtő
Istentelen isten. Magad leszel világ.*

